

ÚVOD NÁVAZNOST NA DOSAVADNÍ ZKUŠENOST

Tato práce přirozeně vychází z problematiky, již se dlouhodobě věnuji, a sice masová prezentace a percepce informací z hlediska nových médií. Soustředění zájmu na nová média je především v rámci oboru, jež studuji, ale i mého životního stylu přirozená volba. V poslední době se věnuji použití "živých" internetových streamů, jež mě jako pracovní výchozí materiál fascinují a to hlavně nenahraditelnými vlastnostmi, jakými jsou zejména nepředvídatelnost, jedinečnost okamžiku, živost, autentičnost.

Zcela v přímé návaznosti je aktuální dílo s prací předešlou Supreme Newscast, přičemž hlavním pojítkem těchto dvou prací je právě použití streamovaných zpravodajských videokanálů. Práce Supreme Newscast byla postavena na jediném zpravodajském vysílání a formální (v důsledku obsahovou) redukci tohoto vysílání vytvářela minimalistické vizuální dílo, jež je zamyšlením nad lhostejnou konzumací informací. Formální přístup k této práci byla tedy redukce - nejzazší minimalizace výsledné informace (vizuální). Aktuální dílo je formálně opačným přístupem, jež se snaží informace naopak hromadit - koncentrovat.

záběry z instalace Supreme Newscast v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem (2014)

“YOU KNOW NOTHING, BELIEVE ANYTHING”

Barbara Kruger

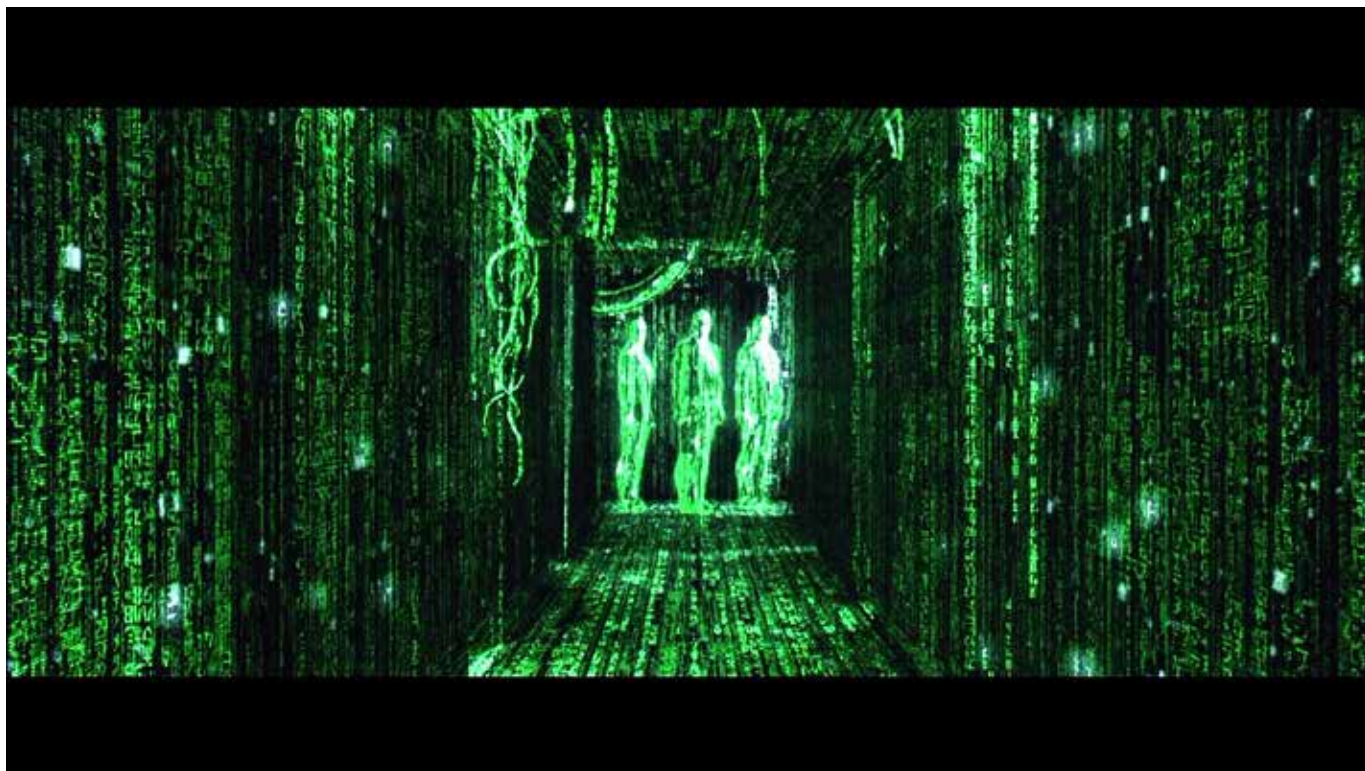

foto z výstavy Barbary Kruger

KONCEPT

MATRIX

Je k podivu kolik informačních zdrojů je v dnešní době k dispozici, ale opravdu zarážející je fakt, kolik z těchto zdrojů je pokládáno a vystupuje jako objektivní, pravdivé, jedinečné, nejlepší, definitivní. Z hlediska provozních nákladů, šířitelnosti, sledovanosti atd. jsou za nejspolehlivější pokládány právě živě vysílané "tv" zprávy. Název této práce Newss je právě zcela jednoduchou narážkou na nepřeborné množství existujících zpravodajských kanálů. Jakým způsobem si má člověk vybrat, který kanál je ten nejsprávnější, nejpravdivější atd.? Jak si vlastně může být jistý, že jemu předkládaná informace je pravdivá? Informace se doslova vrství, důležité se míchají s nepodstatnými, prolíná se nespočet různých pohledů na konkrétní události, mění se úhly pohledu i stanoviska, koliduje subjektivita s objektivitou, zavádí se manipulace informací, objevují se nepravdivé informace a novinářské kachny. Už tento výčet, ve kterém by se dalo jistě pokračovat, vytváří poměrně zřetelnou představu chaosu, v němž není možné se uspokojivě vyznat. Nabízí se myšlenka, zda by nebylo možné sledovat všechny kanály zároveň? Kdyby toho náš mozek byl schopný, jistě by byl schopný i spatřit v tom nepřeborném množství překrývajících se informací skutečnost - pravdu. Tato práce je vlastně jakýsi utopistický návrh možnosti prezentace nahuštěných informací prostřednictvím jejich vrstvení a prolínání. Příkladnou ilustrací takového druhu vnímání je například trivializovaná myšlenka vizuální reprezentace světa pomocí proudících informací ztělesněných binárním kódem známá například z populárního filmu Matrix (viz obr. na další straně). V souvislosti s pojmem matrix se dá v analogii pokračovat. Tento termín totiž popisuje uměle vytvořené prostředí (virtuální realitu), jež zabraňuje obyvatelům matrixu spatřit realitu, skutečnost, pravdu, což v kontextu této práce vnímám jako paralelu informačního zmatení, kterému jsme vystaveni.

záběr z filmu Matrix / filmová ilustrace skutečnosti reprezentované čírymi informacemi

inspirační dílo: Nam Jun Paik | Electronic Superhighway

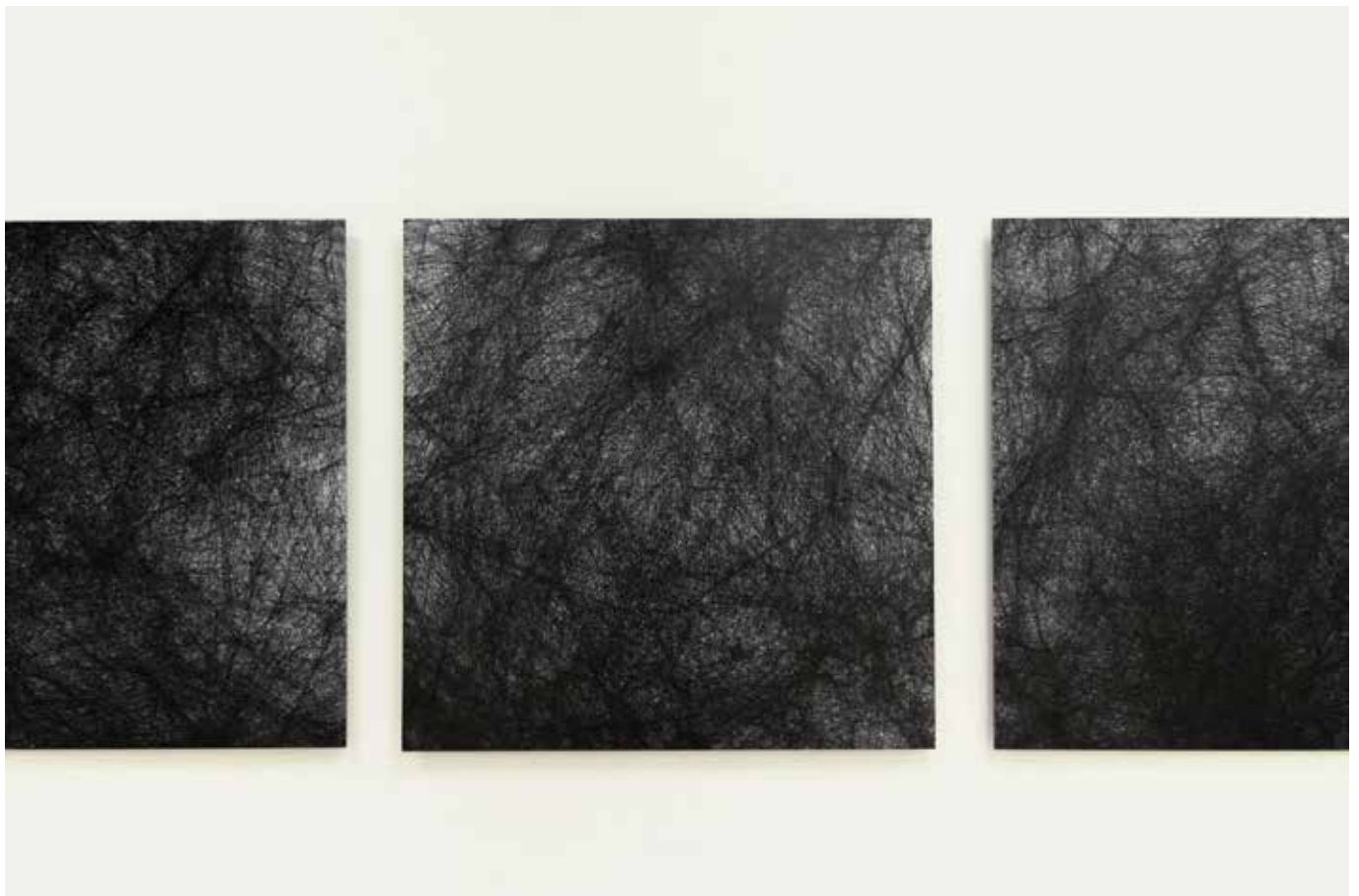
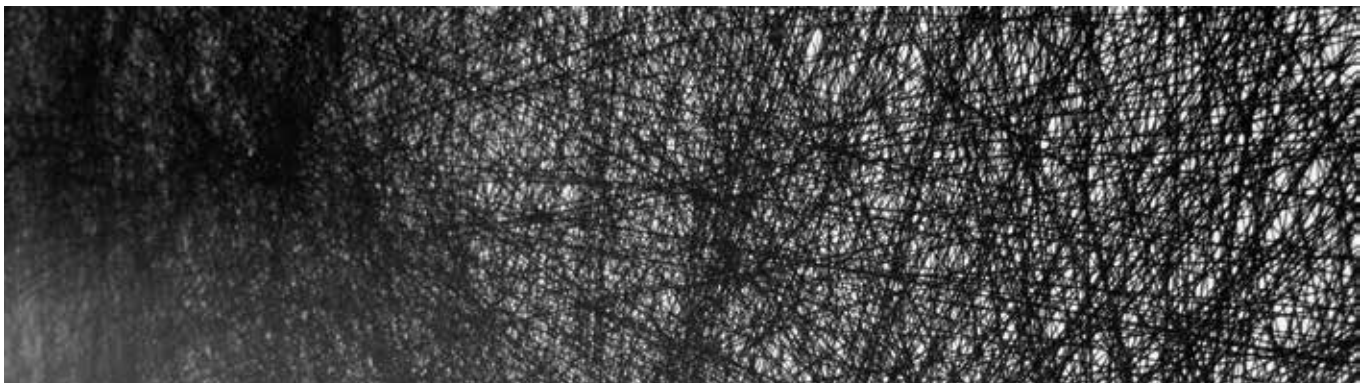
RIZÓM

Abych však blíže přiblížil, jak si zmíněné vrstvení informací představuji, odkáži se na další svá minulá díla. Jedná se o práce *Spleť a Nasycení* (viz obr.), přičemž už jejich název nabízí možnost pochopení analogie k tomuto dílu. V obou případech se možná překvapivě jedná o lineární digitální statické kresby. V obou případech však o liniích nebylo uvažováno jako o reprezentaci jistých trajektorií, nýbrž jako o prezentaci proudících informací. Jedná se o snahu vizuálního znázornění rizómu, informačního bujení, jež je v určitém momentě zachyceno - vyfoceno s omezeným počtem vrstev (bez omezení by obrazy byly logicky černou plochou). Stejně jako u těchto minulých děl se rád i v této práci odkáži na knihu *Tisíc plošin* Gillesse Deleuzeho a Félixu Guattariho, jež vyčerpávajícím způsobem popisuje fungování takového rhizomu.

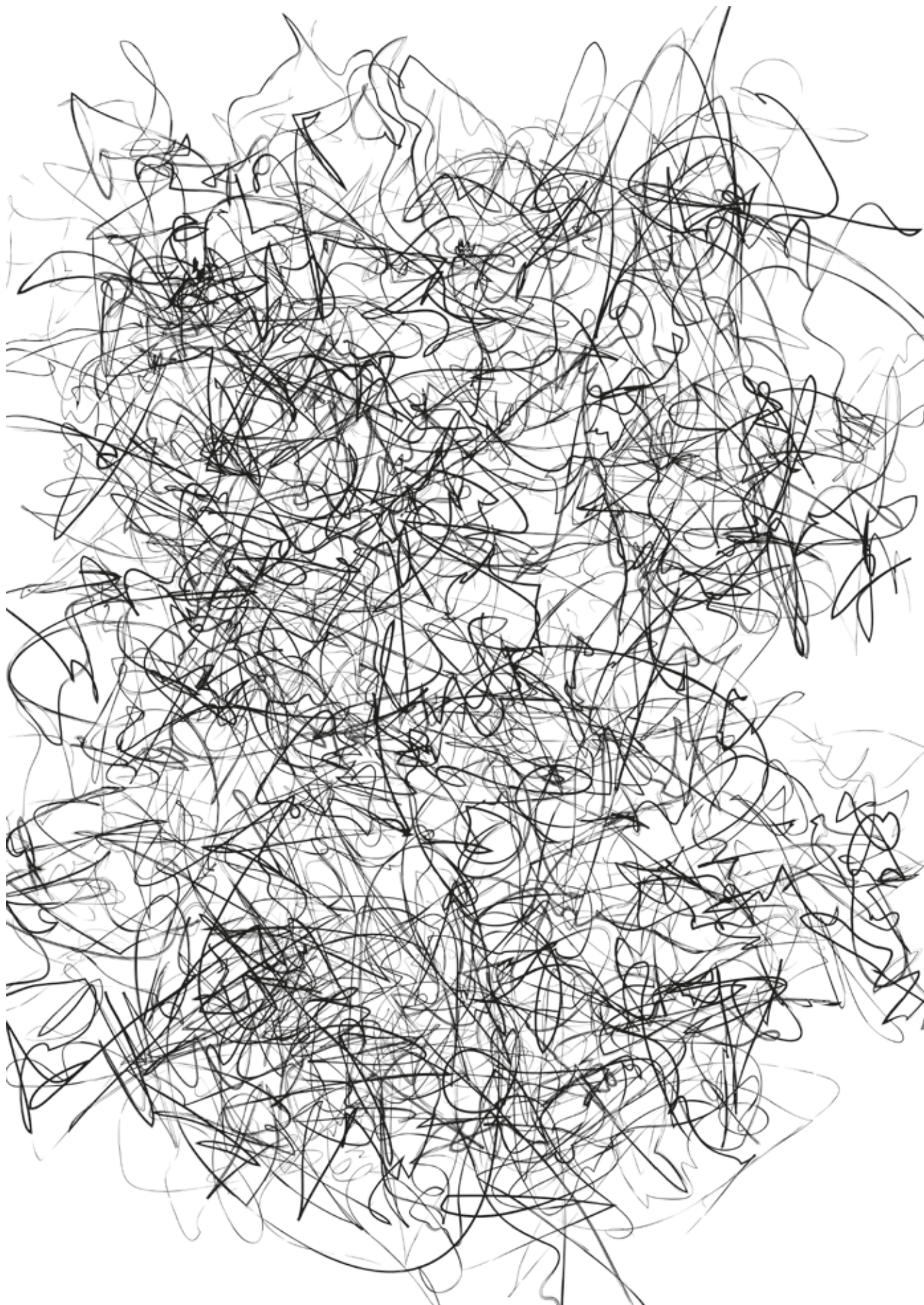
„Shrňme základní charakteristické rysy rizómu: na rozdíl od stromů nebo jejich kořenů spojuje rizóm jakýkoliv bod s kterýmkoliv jiným, přičemž každý z jejich rysů neodkazuje nutně k rysům téže povahy; uvádí do hry velmi rozdílné režimy znaků a dokonce i stavy ne-znaků. Rizóm nelze redukovat ani na Jedno, ani na mnohé. Není to Jedno, které se stává dvěma nebo které by se dokonce stávalo přímo třema, čtyřmi, pěti, atd.. Není to mnohé, odvozované od Jednoho, nebo k němuž by se Jedno přidávalo ($n+1$). Netvoří ho jednotky, ale dimenze nebo spíše pohyblivé směry. Nemá začátek, ani konec ale vždy střed, z toho roste a rozlévá se. Konstituuje lineární mnohosti s n dimenzemi, bez subjektu i objektu, rozložitelné do roviny konzistence, od níž je Jedno vždy odčítáno ($n-1$). Taková mnohost nemůže variovat své dimenze, aniž by změnila svoji povahu a proměnila se. Oproti struktuře, definované souborem bodů a pozic, binárními vztahy mezi těmito body a bi-univokálními relacemi mezi těmito pozicemi, je rizóm tvořen pouze liniemi: liniemi segmentarity a stratifikace jako dimenzemi, ale také linií úniku nebo deterritorializace coby maximální dimenzí, ve které mnohost následující linii úniku prodělává metamorfózu a mění svoji povahu. Nelze však tyto linie nebo základní tahy zaměňovat s liniemi původu stromovitého typu, které jsou pouze lokalizovatelnými vazbami mezi body a pozicemi. Na rozdíl od stromu není rizóm předmětem reprodukce: ani vnější reprodukce jako strom-obraz, ani reprodukce vnitřní jako struktura-strom.“¹

Z tohoto textu pro mne vyplývá, že konkrétní faktické informace nejsou tím co by se dalo označit za "pravdu", respektive taková informace není to co by člověk chtěl či měl poznat. Nekonkretizovatelná mnohost obsahující všechny souvislosti prolnutá

napříč vším je ideálním stavem poznání. Takové fungování poznávání světa je však prostřednictvím současných prezentačních postupů a technologií nedosažitelné. Má práce je, jak už bylo řečeno, pouhým utopistickým návrhem, grafickou vizualizací, osobní formalistickou ilustrací toho jak by takový informační rizóm mohl vypadat či fungovat. Nesnažím se však ani tak nabízet řešení, mé dílo není vědecké, jeho smyslem není aby fungovalo. Naopak výsledek či dopad této práce spočívá právě v tom, že jako prezentace informací nefunguje, stejně jako nefunguje oficiální informační stroj. Dílo je analogií, ztělesněním informačního chaosu jakému je každý v dnešní mediální kultuře vystaven.

fotodokumentace práce Nasycení (2011)

zástupná vizualizace formátově neomezené práce Spleť (2012)

FORMÁLNÍ POPIS

Práce formálně spočívá ve velkoformátové projekci doplněné zvukem. Obsahem projekce je pět graficky prolnutých internetových streamů zpravodajských vysílání, čímž vzniká řekněme abstraktní obraz v němž je možné rozpoznávat fragmenty z použitých vysílání. Vysledný obraz je řekněme alegorií informačního přesycení, jež vizuálně zapadá do kontextu formalistického či expresivního umění. Jelikož jako základ slouží nepřetržité živé vysílání, vzniká rovněž nepřetržitý (nekonečný) živý obraz, jehož podoba se nedá nijak předpovědět. Obraz uchovává jistý vizuální styl závislý na použité technologii prolínání, ovšem jeho transformace především kompoziční, ale i barevná a dynamická je živoucí a nepředvídatelná. Zvuková stopa je rovněž fúzí všech stop z použitých streamů, takže vzniká jakási opět nepředvídatelná kakofonie. Práce je v důsledku stejně jako předcházející dílo Supreme Newscast závislá na dění na celém světě potažmo na bytí lidstva samotném.

záběry z finální projekce

